

REMKO MEDDELER IN DE REGIESTOEL

TEKST: TEUS LEBBING | FOTO'S: MAURITS GIESEN



LEEFTIJD 47 | WOONPLAATS HENGELO | WERK TEKSTSCHRIJVER

PRIVÉ GETROUWD MET BEANKA, TWEE ZONEN (12 EN 14) | LID VAN DE NVVE SINDS 2018

OPLUCHTING

'Rond mijn 35e kreeg ik last van ophopend vocht bij mijn rechterlong. Dat verdween ook weer, maar ik bleef kwakkelen. Ik had met regelmaat pijn, kreeg twee keer een longontsteking en was vaak erg vermoeid. Ik ging piekeren, sliep slecht en kon in de dagelijkse gang nauwelijks meer functioneren. Dus toen een arts in 2015 voorstelde om dieper te gaan graven, stemde ik daar direct mee in. De diagnose mesothelioom, asbestkanker, viel vrij snel. Natuurlijk dacht ik: wat nu? Maar vooral voelde ik opluchting. Ik had

geen vrede met de diagnose, maar eindelijk wist ik waar ik aan toe was. Daardoor voelde ik me snel wat beter; mentaal én lichamelijk, omdat ik beter sliep.'

LANGZAAM

'Volgens de voorspellingen zou ik nog acht maanden tot acht jaar leven. Ik ben een nuchtere Twentenaar en heb geen traan gelaten, maar mijn omgeving wel. Dat vond ik lastiger, om het verdriet van mijn dierbaren te voelen. In hetzelfde jaar van mijn diagnose overleed mijn moeder. Mijn kinderen dachten: eerst

oma, en misschien ook papa? Maar ik ben er nog en wil van het positieve uitgaan. De tumor groeit langzaam.'

NIETIG

'Binnen ons gezin hebben we het weinig over mijn ziekte; eigenlijk alleen in de weken rondom de scans die ik elk kwartaal laat maken. Toen we het net wisten, hebben we onder het motto van "nu kan het nog", flink vakantie gevierd in een heerlijk, luxe vijfsterrenresort, maar dat kunnen we niet elk jaar doen. Mijn manier om ermee om te gaan is niet ver

voortkijken. Heb ik voldoende energie, dan werk ik. Op andere dagen is een wasje draaien al een heel karwei. Ik heb me erbij neer kunnen leggen dat is het is zoals het is. Ik maak me niet druk om straks, alleen om nu. We hebben geen controle op onze toekomst, daar zijn we als mens veel te nietig voor. Dat zie je toch ook tijdens deze coronacrisis?'

TWIJFELEN

'Voor mijn soort kanker is geen genezende behandeling, hooguit een levensverlengende. Maar chemo is het laatste wat ik wil.

Bij mijn moeder heb ik van dichtbij gezien hoe mensonterend de aanslag op je lichaam is. Mijn levenseindewensen heb ik nog niet op papier gezet. Gek eigenlijk, kennelijk ben ik daar nog niet aan toe. Ook omdat ik me realiseer hoe moeilijk het is om in de regiestoel te zitten. Hoe ga ik reageren in de laatste fase? Zeg ik: trek de stekker er maar uit of ga ik me tóch vastklampen aan laatste behandelstrohalmen? Dat kan niemand van tevoren zeggen, ook artsen niet. In discussies over euthanasie gaat het vaak over ouderen, maar

hoe zit het met jonge mensen als ik, met een gezin? Artsen twijfelen dan vast nog meer om een handje te helpen. Terwijl het voor mij juist niet onlogisch zou voelen, vanwege mijn beperkte levensverwachting. Daar praat ik geregeld over met mijn twee specialisten. Niet behandelen is ook een optie, hebben ze mij toegezegd. Als puntje bij paaltje komt, hoop ik dat we samen tot de beste beslissing komen.' ←